

Megjelölve

Mellbe vágta a poshadt víz és a fölėje hajló, lassan beléje haló növények meg bomló állattetemek tömény bűze. Megköhögte. Az öles, hámló törzsű fák mögül lassan valami ködféle kezdett felszivárogni, s tejfelszerű lepedékkel vonta be a gyér fűvű, kavicsos, teleszemetelt talajt. A rothadás édeskés és a rozsdásodó vasbeton éles, metszően hideg szaga keveredett, ismerkedett egymással közel s távol.

A férfi gyakorlott mozdulatokkal simogatni kezdte a lány vállát, sovány hátát. A kislány – nagyon fiatal és tapasztalatlan volt még – megpróbált ügyetlenül hozzábújni. Nem karolta át, csak valahogy sután a szélesnek vélt mellkasnak támaszkodott.

Lassan fonta körül őket a leszálló est. Fejük felett felhőszerűen óriási varjúsereg húzott át, és hangos, otthonos csérogással letelepedett az alvóhelyeül szolgáló cementporos lombok közé.

A férfi rutinosan kigombolta a lány blúzát, majd meghökkenve csodálkozott rá a nevetségesen parányi, csipkés, középen nyitott, a mellbimbókat szabadon hagyó, tulajdonképpen kiemelni hivatott melltartóra. Egy csuklásszerű krákogással elnyomta feltörő nevetését. Nem tudta, bosszankodjon-e vagy meghatódjon ezen az első pillantásra is teljesen felesleges, a tervezők által azonban ravaszul kimódolt „kebeltartó csodán”. Elhatározta, hogy nagylelkű lesz.

– Szép vagy – mondta könnyedén, körülcsókolta, majd megpróbálta lehámozni a „melltartót”.

A kislány azonban odakapott. Védekezésül teljes mellszélességgel a férfihoz bújt. Most már átölelte. Vékony ujjai tapogatózva ismerkedtek a kissé izzadságszagú kordbársony zakóval.

– Hmmm – duruzsolta a férfi, majd két kézzel eltartva magától a törleszkedőt, nagy hirtelen egy nyelves pusztit adott neki.

A lányka elpirult, és undorodva megtörölte a száját.

– Ez... hát ilyen... hát csak... hát... – bukdácsolnak ki belőle a meg-hökkenés, a csalódás szavai.

– Nem igaz! – hökkent meg a férfi is. – Te még sosem csókolóztál volna? – Már nevetett, hangosan, felszabadultan. – Baráték! Ilyen nincs! Esetleg csak a még át nem dolgozott Grimm-mesékben... Mégis, milyen-nek képzelted? Hm?

– Hát úgy... Szájra a száját...

– Így valahogy? – kérdezte a másik. – Te csak mondd, ha nem jól csinálom – fellengzősködött visszafojtott jókedvvel, s összeszorított, nikotin-szagú csukott száját rászorította a kislány ajkaira.

Már mind a ketten nevettek a helyzet groteszkségén, s aztán kezdetét vette a „tanóra”.

Olyan jó volt összefonódni, érezni a másik leheletét, ismerkedni bőre illatával, ínyé ízével, hallani a szívdobbanásait...

Már szinte teljesen besötétedett. Az odvas, piros kis körrel már kivágásra megjelölt fatörzsek időről időre titokzatosan megreccsentek/ropantak, gyér lombjaik reménytelenül próbálták meg hangulatosan susogni, lengedezni. A távolban időnként fény villant, járművek csikorogtak, fékeztek, dudáltak türelmetlenül, mögöttük pedig meg-megcsobbant s betonhoz ütődött, megtört a víz.

A férfi az egyik fa alá terítette a zakóját.

– Üljünk le egy kicsit... No! Gyere, telepedj ide mellém. Nem harapok!

Némi hezitálás, gyözködés után végre „önfeledt” ölekezésbe, csókolózásba kezdtek. A kislány sokára úgy érezte, jó lenne így elaludni.

A férfi váratlanul felült.

– Ez mi? – kérdezte értetlenül.

– Tessék? Ja, ez? Mi lenne? A harisnyatartóm.

– Ugyan. Az nem ilyen.

– Hát olyan miderféle, hasködő vagy micsoda – mondta a lány, még mindig szinte félálomban. – Arra kapcsolom fel a harisnyámat.

Akkorát nevetett, hogy fejük felett megrebbentek az ágon gubbaszkodó madarak.

– Míder... neked?! Amikor olyan lapos vagy, mint... mint... – Hirtelen nem jutott eszébe a megfelelő hasonlat, de azért a jó ügy reményének buzgalmában már óvatosan hozzá is látott a „míder” legörgetéséhez.

– Ne! Azt ne! – ült fel hirtelen a kislány is. Egyszerre meglepettnek látszott, rémültnak, haragosnak. Mint aki hirtelen kijózanodott.

– Már miért ne, amikor olyan jól... – hajolt föléje lelkesen és meglehetősen felhevülten újdonsült „párja”.

A lány azonban már határozott.

– Nem szabad!

– Nem-e? S ugyan ki tiltja meg? A jóanyád? Vagy a...

– Tudod... Hogy is mondjam... Én meg vagyok jelölve!

– Hogy micsoda? Nem értem. Mi van veled?

– Á, semmi, semmi.

– Most mit számárkodsz? Ha már elkezdted... Kíváncsivá tettél, de komolyan.

– Szóval... nekem chipem van.

– Chiped... Miféle chiped?

– Mikrochipem.

Váratlanul zsibbadni kezdett a karja.

– Ezt most kitaláltad... Megijedtél, mi? Pedig hidd el, bennem megbízatsz, te kis... Butuskám, te. Te míderes, ódivatú, felnőttet játszó kis mamlasz, aki vagy. Aki mintha egyenesen a múlt századból cseppentél volna ide. Vagy valami meseregényből, mint holmi Mary Poppins. Na, gyere ide! Figyelj...

– Nem érted. *Engem* figyelnek.

Kezdte magát valahogy furcsán érezni, s ettől elfogta a félsz.

– Na ne! Kik? Ezek itt *mind*? – és gúnyos, széles karlendítéssel körbe-mutatott a sivar s már fenyegetően sötét, elhagyatott tájon.

– Akik belém kódolták a chipemet. Azok mindent tudnak rólam. Azt is, hogy hol vagyok, azt is, hogy mit csinálok éppen.

A férfi felállt, leporolta a nadrágját.

– Valamikor régen a Facebookon olvastam erről a számárságról, de csak egy szennzációhajhász cikkecskének tartottam, amelyekből tizenkettő egy tucat. Ugye, csak kitaláltad az egészet, hogy megijessz? Nem kell betojnod, én...

– Sokáig én sem tudtam róla. Azt sem értettem, apáék veszekedéseiben miért hangzik el olyan sokszor a chip szó.

– Hát miért hangzott el?

– Mert apa nem akarta, hogy belém operálják.

– Nem akarta... Hát ki akarta?

– Anyát titokban rábeszélték.

– Rábeszélték! Kik? Hogy lehet ilyesmire rábeszélni egy anyát? Chippel kutyákat, házi kedvenceket látnak el. Meg teheneket, birkákat. Ha jól tudom.

– Az más. Az látszik. Nagy, sárga, elálló valami a fülükön. Ez... olyan rejtett valami lehet. Én sem tudom. – Váratlanul zúgni kezdett a füle, és eldugult az orra. Megrázta a fejét, hogy elhessegesse. – Nem, egyáltalán nem tudom, hogy kik, de valami olyasmikkel tömték tele a fejét, hogy ha egyszer esetleg elvesznék...

– Te! Elvesznél?
 – ...vagy mondjuk ellopnának...
 – No, akkor én mindjárt elloplak! Jó ötlet!... Tulajdonképpen már el is raboltalak! Hu-hu! Rettegj tőlem, te elrablott leányzó!
 A kislány komoly maradt.
 – ...az emberkereskedők, akik a kisbabákat gyermektelen külföldieknek adják el jó pénzért...
 – Nevetséges. Kinőttél már a babakorból. Haha! Már „melltartód” is van!
 – Ez... régen volt. Gondolom. Nagyon-nagyon régen lehetett. – A kislány elmélázott. – Esetleg szervkereskedők, akik kioperálnák a veséimet vagy a májamat, lépemet... vagy mondjuk – gondolj csak bele – olyanok, akik koldusoknak képezik ki a kisgyerekeket, hogy...
 – Micsoda szövevényes, izgalmas rémmese! Valld be, te ezt filmen láttad! Egy horrorfilm sztorijával etetsz itt már vagy egy félórája, ahelyett, hogy...
 – ...vagy mondjuk, ha nagy leszek, elszökhetnék valakivel – szerelemből! – Jelentősegteljesen nézett a férfira, közben igyekezett felvonni a szemöldökét. – Az a Valaki meg kiszöktetne külföldre, és eladna a lánykereskedőknek. Azok meg, képzelj csak bele... egy kupinak! – Felnevetett. – A kupi, az ugye, kupleráj. – Élvezte a szót, megismételte. – Kupleráj... Tudod: sok lányt nagy-nagy, hatalmas üvegű kirakatba ültetnek, ott kell magukat csupa finom cuccokban kelletniük, kínáltatniuk, pezsgőt inniük meg minden...
 – Ccc. Valóban hátborzongató!... S ezt anyád állítólag mind elhitte. De mondd csak: mit segít mindezen a chip?
 A nagy, sötét szemek hatalmasra tágultak.
 – Ó, rengeteget! Akik belém tápláltak, azok mindig tudják, hol vagyok, és amikor kell, egyszerűen előkerítenek. És majd hazahoznak. Úgy bizony.
 – Akkor azt is tudják, most hol vagy.
 – Persze hogy... Lefogadom.
 A férfi megtörölte a homlokát.
 – Azt is tudják, miket beszélsz? Hogy éppen mit gondolsz?
 – Fogalmam sincs róla, pontosan mit tudnak, mit nem, de hogy sokat, az biztos. Ez tutira biztos – mondta fontoskodva.
 Érezte, hogy izzadni kezd a tenyere, a hónalja, sőt a talpa is.
 – Na és hol van?
 – Mi?
 – Hát az a bizonyos... A mikrochip. Vagy nem tudod? Ugye nem tudod?! He-he...

Egy darabig tanácstalanul vizslatta. Mint aki nem biztos benne, el-
áruhatja-e. Közben a körmét rágta, és valami szédülésféle fogta el. A sötétben már nem látta jól a férfi arcvonásait. Egyszerre félelem fogta el. Lehetséges, hogy aki itt áll mellette, az már nem is az, aki...

– No.

Dacosan, elszántan emelte fel a karját.

– Itt. Itt a bal könyökömnél. A bőröm alatt.

Hirtelen fájdalom hasított a könyökébe. Odakapott, de mindjárt el is rántotta a tenyerét. A könyöke tűzforró volt!

– Mutasd!

Akkor a könyöke tája váratlanul megszólalt! Nem hanggal, hanem holmi morzejelfélékkel. Vagy mintha valaki a bőrébe gépelne egy üzenetet. Összerázkódott tőle, mert először érzett ilyet. Valahogy egyszerre viszkedett és bizsergett.

– **„Nem! Nem szabad róla beszélned!”**

Ijedten hallgatott. Befelé figyelt. Egyszerre nagyon melege lett. Patakzott róla a víz.

– Megkukultál?

– Hagyj... Hagyjuk... Úgyse látszik semmi.

– Most már megnézem magamnak, ha addig élek is. Velem senki ne járassa a bolondját!

– **„Ne engedd, hogy hozzád érjen!”**

Önkéntelenül hátralépett.

A férfi utána. Kinyújtotta a kezét, hogy megfogja.

A kislány egyre hátrált.

– Egy ilyen kis mitugrász, egy ilyen kis lapi akar velem játszani? Velem, aki... – fújtatott a férfi egyre mérgesebben, és ugrott egyet a rémült fruska felé. Közben a sötétben megbotlott valamiben, és hasra esett. – Hogy az a... – káromkodta el magát, de már rugózott is, hogy...

– **„Nem szabad, hogy hírért vigye! A bal könyököddel – bökd meg!”**

– Mit csináljak?

– Te kivel beszélsz?

– **„Érj hozzá!”**

A kislány a sötétben odabotorkált a férfihoz és felsegítette.

– A fene egye meg, beletenyerelem valami szúrós, nyúlós... micsodába...

A kislány könyöke egyre türelmetlenebbül lüktetett és morzézott. Közben rázni kezdte a hideg, fogai össze-összekoccantak.

– **„A bal könyököddel érj hozzá. Bárhol!”**

A lányka, mint egy robot, engedelmesen felemelte a bal karját, és könyökével hasba taszította a férfit.

Az egyszeriben felfénylett, mintha izzó, olvadt fémbe mártották volna, hanyatt vágódott, majd egyetlen szó nélkül eltűnt!

– Jaj! – sikított fel a kislány. – Ne hülyéskedj! Hol vagy? – kiáltotta, és keresgélni kezdte a gyér, hamuszín bokrok között.

Aztán meglátta.

Ott, ahol az előbb a férfi elterült, világosabbak lettek a fűcsomók, és mintha megperzselődtek volna, égett, füstös, fojtó szagot árasztottak magukból.

– Hová lett? Mit... mit csináltak vele? – sírta el magát. – Nem! Én nem akartam! Én nem...

– **„Nem kell tanú!”**

– Tanú? Miféle tanú?

– **„Téged csak később akartunk bevetni, de most már mindegy. Magadat okold. Majdnem az árulónk lettél. Elkezdjük hát a kiképzésedet. Indulás!”**

– Hová? Én haza akarok menni. Anyához.

– **„Nincs többé anya. Mint abogy, ugye, apa sincs már rég. Nem kellenek tanúk. Érted? A tanúk veszélyesek! No, lódulás!”**

Zokogva csuklott össze. Egyszerre vigasztalannak, kiszolgáltatottnak, árvának érezte magát.

Már nem csak a könyöke lüktetett, dobolt, jelzett, s nem csak a karja fájt. Egész testét valami furcsa, sosem tapasztalt érzés tépázta. Nem tudta volna megmagyarázni, mit érez, de mintha egész valójában villanyáram cikázna oda-vissza, oda-vissza, s mintha hol itt, hol ott gyúlna fény-, fájdalom- vagy veszélyérzékelő forrás benne.

– **„A kódjeled jegyezd meg: ZXQ83Y&. No, indulj már!”**

Mintegy álomban tápázkodott fel.

– Hová? Merre? – kérdezte engedelmesen.

– **„Bízd magad a Jelekre. Csak azokat kövesd. Mi vezetünk.”**

A hangok továbbra is belülről kopogtak. Körülötte csak a süket csend feszült.

– **„Ismételd meg a kódjeledet. Jelentkezz!”**

– Itt ZXQ83Y&. Szolgálatételre jelentkezem – hallotta a saját személytelenné vált hangját. Furcsa ürességet érzett. Emlékei kitörlődtek. Nem emlékezett már a férfirra, de az anyjára s az életéből már megmagyarázhatatlan módon előbb eltűnt apjára sem. Már csak a Feladatra koncentrált.